

5. Kas direktiivi 2014/24 artiklit 18 ja artikli 42 lõike 1 esimest lõiku ja määruse nr 1013/2006 artikli 2 punkti 35, artiklit 5 ja artiklit 17 ning selle määruse muid sätteid tuleb tõlgendada nii, et jäätmeäitlusteenuste hankemenetluses võivad hankijad õiguspäraselt hankida selliseid teenuseid vaid juhul, kui nad riigihanke alusdokumentides selgelt ja täpselt määratlevad jäätmete koguse ja koostise ning muud lepingu täitmiseks olulised tingimused (näiteks pakendamine)?

(¹) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiivi 2014/24/EL riigihangete kohta ja direktiivi 2004/18/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2014, L 94, lk 65).

(²) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1013/2006 jäätmesaadetiste kohta (ELT 2006, L 190, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Rejonowy w Opatowie (Poola) 8. juulil 2020 – Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A. versus KM

(Kohtuasi C-303/20)

(2020/C 329/06)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Rejonowy w Opatowie

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Ultimo Portfolio Investment (Luxembourg) S.A.

Kostja: KM

Eelotsuse küsimused

Kas karistusega, mis on Poola väärtoseadustiku (Kodeks wykroczeń) artikli 138c § -s 1 ette nähtud selle eest, kui jäetakse täitmata tarbija krediitvõimelisuse hindamise kohustus, mis on sätestatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ (¹), mis käsitleb tarbijakrediitdilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ, artikli 8 lõikes 1, rakendatakse asjakohasel ja piisaval viisil nõuet, et liikmesriigi õiguses tuleb sätestada tõhusad, proportsionaalsed ja hoiatavad karistused krediitandjatele, kes rikuvad tarbija krediitvõimelisuse hindamise nõuet, mis on pandud liikmesriigile Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediitdilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ, artiklis 23?

(¹) ELT 2008, L 133, lk 66–92.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administratīvā apgabaltiesa (Läti) 22. juulil 2020 – SIA MONO versus Valsts ieņēmumu dienests

(Kohtuasi C-326/20)

(2020/C 329/07)

Kohtumenetluse keel: läti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administratīvā apgabaltiesa

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja esimeses kohtuastmes ja apellant: SIA MONO

Vastustaja ja apellant: Valsts ieņēmumu dienests

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/118/EÜ, mis käsitleb aktsiisi üldist korda ja millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 92/12/EMÜ⁽¹⁾, artikli 12 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et diplomaatilistes ja konsulaarsuhetes kasutamiseks mõeldud aktsiisikaup on sellest maksust vabastatud, tingimusel et selle kauba eest tasumine on ette nähtud mittesularahaliste maksevahenditega, et tasumine on tegelikult toimunud ja et makse on tarnijale teinud selle kauba tegelikud saajad?
2. Kas nõukogu 16. detsembri 2008. aasta direktiivi 2008/118/EÜ, mis käsitleb aktsiisi üldist korda ja millega tunnistatakse kehtetuks direktiiv 92/12/EMÜ, artikli 12 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigid võivad kehtestada tingimusi ja piiranguid, mis diplomaatiliste ja konsulaarsuhete raames seavad aktsiisikauba aktsiisist vabastamise tingimuseks, et kauba ostja on kauba eest tegelikult tasunud mittesularahaliste maksevahenditega?

⁽¹⁾ ELT 2009, L 9, lk 12.

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Consiglio di Stato (Itaalia) 22. juulil 2020. aastal – Roma
Multiservizi spa ja Rekeep spa versus Roma Capitale ja Autorità Garante della Concorrenza e del
Mercato**

(Kohtuasi C-332/20)

(2020/C 329/08)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu)

Põhikohtuasja pooled

Kaebajad: Roma Multiservizi spa ja Rekeep spa

Vastustajad: Roma Capitale ja Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Liidu õigusega ja direktiivi 2014/24/EL⁽¹⁾ põhjenduste 14 ja 32 ning artiklite 12 ja 18 ning direktiivi 2014/23/EL⁽²⁾ artikli 30 õige tõlgendusega – sealhulgas ELTL artikli 107 seisukohast – on kooskõlas, et 30 %-lise miinimummäära – mis on riigi seadusandja poolt selle valdkonna kohtupraktikas kehtestatud Euroopa Liidu õiguse põhimõtete alusel sobivaks peetav määr – kindlaks tegemisel eraõigusliku osaniku osaluse korral avaliku ja erasektori segaosalusega äriühingus peab arvesse võtma üksnes ametlikku/dokumentidest nähtuvat osalust kõnealuses osanikus või võib – või isegi peab – hankemenetluse algatanud haldusasutus arvesse võtta oma kaudset osalust hankemenetluses osalevas eraõiguslikus osanikus?
2. Kas juhul, kui vastus eelnevale küsimusele on jaatav, on Euroopa Liidu õiguse põhimõtetega, eelkõige konkurentsi, proportsionaalsuse ja sobivuse põhimõtetega kooskõlas, et hankemenetluse algatanud haldusasutus võib hankemenetlusest kõrvale jätta hankemenetluses osaleva eraõigusliku osaniku, kelle tegelik osalus asutatavas avaliku ja erasektori segaosalusega äriühingus jääb avaliku sektori tuvastatud otsese või kaudse osaluse tulemusel tegelikult alla 30 %?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiiv 2014/24/EL riigihangete kohta ja direktiivi 2004/18/EÜ kehtetuks tunnistamise kohta (ELT 2014, L 94, lk 65).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. veebruari 2014. aasta direktiiv 2014/23/EL kontsessioonilepingute sõlmimise kohta (ELT 2014, L 94, lk 1).